

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΓΖΕ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Τη στιγμή αυτή τὰ μάτια του Στήβενς έπαιψαν να στρωγυρίζουν μέσα στις κόγχες τους.

Τὰ δόντια του δέν τριζοκοπούσαν πενά. Το σάγόνι του μισάνοιξε, ή μορφή του πάγωσος, μ' έναν άπαισιο μορφαρισμό έπάνω της...

Ο καθηγητής έχουσε σ' ένα κύπελο οινόπνευμα και μερικέσ σταγόνεσ από ένα άλλο υγρό, τὰ άναψε και πέταξε μέσα την καρδιά του τέρατος...

Η καρδιά ταιριάζε μερικέσ στιγμέσ κ' όστερα—πράγμα παράδοξο— φρόντισε άμέσασ, λαμπράδιασ, κάρνεσ, γάχθησ, εξαφανίστηκε, δέν έμεινε από αυτή τίποτε, όπτε μιά πρξία στάχτησ.

Παρακολουθούσ τον Ούίλλιαμ σαστισμένος. Αυτός όμωσ εξακολουθούσ ψάχραμα τή δουλειά του.

Αφού έπαισε τήν καρδιά του Στήβενς, έβγαλε από τó δέμα του μιά σφήνα και τήν έπέρασε στο στήθος του.

Πήρε κατόπιν ένα χαρτί από τήν τσέπη του, πάνω στο όποιο είχε κρητίσει μερικέσ σημειώσεσ από τó άπόκροτο βιβλίο της βιβλιοθήκησ, κ' άρχισε να τó διαβάξ η ψιθυριστά πάνω από τόν βρυκόλακα.

Ανοίγα τó λόγια που διάβαζε, μιά μού ήταν έντελώς άδύνατον να τά καταλάβω. Τι γλώσσα ήταν αυτή; Έπρόκειτο βέβαια περί έξορκισμών...

Όταν τελείωσ πήρε πάλι τόν άγιον άγιο και άρχισε να σταυρώνη μ' αυτόν τόν Στήβενς, ψαλμοδώντασ τις γνωστέσ νεκρώσειμεσ άκολουθίεσ.

Τόν έδοκάρωσος άργά-άργά μιά φορά, από τó κεφάλι όσ τά πόδια κ' από τόν έναν όμω στον άλλο, δεύτερη φορά, κ' έπειτα τρίτη...

Τη στιγμή αυτή άκριβδóσ συνέβη τó τρομερότερο και τó παραδοξότερο όλων. Άκούστηκε έξαφνα ένασ υπόκοφοσ κρότοσ, κλαπτόσ ένυόθηκε μπρós στα μάτια μουσ, μιά κραυγή, κραυγή πόνου και όργησ, άγωνίασ και λείσσησ άκούστηκε κ' όταν ό κλαπτόσ έμεινε διαλύθηκε, όταν ό κλαπτόσ, λέγον, διαλύθηκε, είδα τó κιβώτιο όπου βρισκόταν από όλίγον ό Στήβενς νεκό!...

Τι είχε γίνει τó τέρασ;

Τι είχε γίνει ό βρυκόλακασ;

Τι είχε γίνει ό νεκροφάντασος αυτόσ που τόσο μάσ είχε βασανίσει, τόσο μάσ είχε τροφάρει έπί μήνεσ;

Η τριχίεσ μου είχαν σηκωθή, ή καρδιά μου χτυπούσε χτυπούσε...

Είχε όσισι μήπωσ ό ήλιοσ;

Είχε προφάρεισ να μάσ ξεφύγησ και τή φορά αυτή;

Κένταζε τρομαγμένοσ, γεμάτοσ άγονία τόν καθηγητή...

Ο Ούίλλιαμ όμωσ δέν φαίνονταν καθόλου άνήσυχος. Έβγαλε τó μαντίλι του, σκούπισε τόν ίδρωτά που του πλημμύριζε τó πρόσωπο και βλέποντάσ με έτοι άναστασιμένον μου είπε:

— Έχεισ δίκιο, Τζώρτζ, να είσαι κατάπληκτοσ. Κ' έγώ άκόμα δέν πίστευα πώσ θα συνέβριαν όλα με τóση άκριβεία. Μά τελείωσα.

— Άσ είνε δοξασιμένο τó όνομα του Θεού!...

— Τελείωσα με; έτραύλισα.

— Ναι, φίλε μου, έτελειώσα με.

— Κι' ό Στήβενς.

— Νάτοσ!

Και μουδίζε τó βάθος του κιβώτιου. Έσκυφα και κύνταζε, νομίζοντασ πώσ άστεινέται.

Δέν ύπηχε όμωσ έμει παρά μόνον χώμα, τó χώμα που είχε μεταφάρι μείσα στο κιβώτιο, ό Στήβενς, από τίεσ κατακόμβεσ.

— Λοιπόν; μου είπε ό καθηγητής.

— Δέν βλέπω τίποτα.

— Κένταζε καλύτερα. Έπάνω από τó χώμα ύπάρχει ένα λαπτό σφραγμα στάχτησ, δέν είν' έτοι;

— Ναι.

— Έ, λοιπόν, ή στάχτη αυτή...

— Η στάχτη αυτή;

— Είνε ό, τι άπόμεινε από τόν Στήβενς!

— Μά, σοβαρά. Δέν είνε κειρόσ γ' άστειά άλλωστε. Τά πράγματα έγιναν όπωσ τ' άναφάρισ τó άπόκροτο βιβλίο που διάβαζα. Μετά τó κήσιμο της καρδιάσ, μετά τίεσ διατεπώσεισ που είδεσ, τó σφμα του Στήβενς έπέρασε να γίνη σάχτη κ' αυτό άκριβδóσ συνέβη. Ο-

σο για τήν ψυχή του τέρατος αυτού, πιστεύω πώσ θα βρισκεται κίωλασ στην Κόλασ...

Η πληροφορίεσ αυτές που άλάφρωσαν τήν καρδιά, μ' έκαμαν ν' άναπνεύσο.

Όλα είχαν τελειώσει. Ο βδελυρόσ Στήβενς δέν ύπηχε πειά. Η ζωή μ' έξανάρχισε ήσυχη, όπωσ και πρίν, γεμάτη γαλήνη, άγάπη, εύτυχία...

Ο Ούίλλιαμ έδεσε πάλι τó δέμα του, έπλυσε με οινόπνευμα τά χέρια του κ' έκάλεσε τόν Τζίμ.

— Πάρε τó φώσ, τού είπε και προχώρα μπρós τήν έξοδο του σπιτιού. Δέν έχουσε πειά δουλειά έδώ πέρα.

Ο Τζίμ έφριξε μιά ύποπτη ματιά γύρω του και βγήκε μαζί μου έξω από τó υπόγειο.

Όταν έφτάσαμε έπάνω άκούσαμε πατήματα και ψιθυρισμάτα στη σκάλα του σπιτιού. Ποίόσ μορφοίεσ να είνε;

Είχε σκοτεινιάσει πειά...

Ο Ούίλλιαμ άνοιξε μιά πόρτα και κύνταζε έξω. Είδαμε τότε δυό κυρίουσ καλοντυμένοσ να προσπαθών ν' άνοίξουν τήν πόρτα που έφραγε στα διαμερίσματα του άπάνω πατώματοσ όπου βρισκόμασταν. Είχαν άνάψει ένα σφίκο και κύνταξαν γύρω τουσ προσκεντικά.

— Δέν φαίνονται λαποδύτεσ, είπε ό καθηγητής. Τουσ γνωρίζεσ Τζίμ;

Ο Τζίμ έφριξε μιά ματιά και είπε άήσυχος και μιά μόνη λέξη:

— Λαγωνικά!...

— Ήσαν δυό άτυνομικοί με πολιτικά.

— Σαθίτε σείεσ έδω, μάσ είπε τότε ό Ούίλλιαμ. Είδαν φαίνεταί φώσ, ήσαν πώσ τó σπιτί ήταν άκατοικητο, και ύπομιάστηκαν, άνοιξαν τήν πόρτα κ' άνωικετέ κ' άνέβριαν. Θά τουσ δηλώσω ποιόσ είμαι, θά τουσ πώ πώσ έσοικασα τó σπιτί αυτό γιά μιά κίποιν φίλο μου και πώσ ήρθα να ρίξω μιά ματιά...

— Έτοι κ' είνε. Ο καθηγητής έφυγε και δέν άργησε να ξαναγυρίση. Μόλιόσ ό άτυνομικοί έμαθαν ποιόσ είνε, τού έζήτησαν συγγνώμη κ' έφυγαν...

Σέ λίγο κατεβήκαμε και μείε. Στη μέση της σκάλασ στάθηκα έξαφνα τρομαγμένοσ, και κύνταξα άήσυχος πίσω μου. Είχ' άκούσει τó σκούφιμο κίποιασ κουνουβάριασ.

— Δέν είνε τίποτε, μου είπε ό Ούίλλιαμ, πιάνοντάσ με από τó χέρι. Κάποια κουνουβάρια θά τρώποσ στο σπιτί άπ' τó άνοιχτό παράθυρο... Άσ πηγαίνουμε...

Πήροσ τόν Τζίμ όσ τó σπιτί, όπου ό Ούίλλιαμ τούδωσε τó ποόν που του είχε ύποσχεθή και άρκετέσ συμβολέεσ.

— Άμφιβάλλω άν θα τίεσ εφαρμόση...

Η Κυριακή που μάσ έρχεται θάνα ή πιο εύτυχιαιμένη ήμέρα τίεσ ζωής μου. Νομφύσομαι τή λατρευτή μου Άλιαν. Στόν ίδιο ναό, τήν ίδια ώρα θα γίνη και ό γάμοσ του Ούίλλιαμ με τήν Ντόλλυ... Ημέρεσ εύτυχίασ κ' άγάπησ άρχίζου πειά γιά όλουσ μάσ...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΛΟΝΤΡΕΖΙΚΑ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

Ο πληθυσμόσ του Λονδίνου αύξάνει κάθε χρόνο κατά 170 χιλιάδεσ. Κάθε τρία λαπτά γεννίεται κ' ένασ άνθρωποσ και κάθε πέντε λαπτά πεθαίνει ένασ άλλοσ.

— Όλοσ οι δρόμοι του Λονδίνου έχουν μάκροσ 15 χιλ. τó λιγώτερο.

— Από τουσ κατοίκουσ του Λονδίνου 31 οιο δέν έχουν άπολυτωσ κανένα πόρο ζωής.

— Είσιεσ είνε γραμμένοσ στ' άρχεία της Άστυνομίασ του Λονδίνου 220 χιλιάδεσ Λονδρέζοι όσ μακοποίοι έξ επαγγέλματοσ!

— Υ γάρχουν ώσάτοσ στο Λονδίνο, κατά τουσ ύπολογίσεισ της Άστυνομίασ, 375 χιλιάδεσ άνθρωποι που μαλοζούν, χωρίεσ νάχουν τίμα επαγγέλματα...

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΑΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

Η πλέον τρυφερή έρωτική ιστορία. ή πλέον περιπαθήσ ιστορία άγάπησ, τó πλέον συγκινητικό Άθηναϊκό έρωτικό άνάγνωσμα, γραμμένο θάρρειεσ, με δάκρυα και αίμα!... Άρχίζει μ' ένα έρωτικό έπιστάδιο γνωστήσ Άθίδοσ κόρησ, ή όποία ύρίσεται από τουσ γονείεσ της άπάνθρωπα μακρτύρια γιά ν' άπκρηνθή τόν πτωχό νεό που λατρεύει, συνεχίζετασ κ' ένκ νησι του Αιγίου και τελειώνει με τόν θάνατο και τών δυό πράρφορα έρωτευμένων νέων...